

at efter hans Mening var det næsten en Banære for Regeringen, at denne Bestemmelse i § 64 var bleven optaget paa Fattigloven, og han henstillede meget bestemt, om det eventuelle Udvalg vilde skære denne Paragraf ud af Lovforslaget og hellere vente med at faa noget saadant frem, fordi det dels vilde være unyttigt og dels vilde staa som en Hindring for en forstændig Ordning af Fattigvæsenet. Disse Ytringer findes i Rigsdagstidende for 1888—89 Sp. 845—46. Det samme Standpunkt indtoges af det daværende Medlem fra Næstov (Meergaard), ogsaa han spurgte med en vis Haan Indenrigsministeren: Skal dette være en Alderdomsforsørgelse, og han fremhævede, at det forekom ogsaa ham, at han, efter al den Tale, der havde været om en Alderdomsforsørgelse, egentlig ikke kunde se rettere, end at det var en Plet paa Fattigloven, og at man hellere maatte have undladt at tage denne Sag op i den Form, hvori det da skete. Ja, det gik endog saa farvidt, at det daværende Medlem for Kristianshavn (C. Jensen) udtalte sin overordentlige Utilfredshed med det Grundlag for en Alderdomsforsørgelse, som fandtes i Regeringsforslagets § 64. Der var overhovedet næsten ingen Tale, fra det Ministeren selv, som fandt, at dette Lovforslag kunde være et Grundlag derfor, eller at der var noget i det, der var anerkendelsesværdigt, og det kan derfor ikke andet end undre, at Udvalget i sin afgivne Betænkning er blevet enigt om at paaskønne det Skridt, Regeringen har gjort i denne Paragraf, som i Fjor var en Banære, en Plet, meget utilfredsstillende og noget, man maatte ønske at undgaa. Jeg siger altsaa, at den ærede Minister har haft Lykken med sig i dette Spørgsmaal, og at han har haft Lykken med sig saaledes, at han har nogen Grund til at være Skæbnen taknemmelig for den saa hurtige Forandring i Opfattelsen af hans Arbejde. Under den Strid, der har været ført her om § 64 i Lovforslaget og den Affattelse, som denne Paragraf vil faa, naar Ændringsforslaget under Nr. 56 vedtages, har det i dette Ting været fremført med megen Styrke og betydelig Vægt, at alle de Indvendinger, man havde gjort gældende, særlig i Anledning af Udtrykket „nødvendig Understøttelse“, vare Indvendinger, som vidnede om en saa overordentlig Mistillid til de kommunale Autoriteter, at det næsten var en Skam og Skandale at høre dem fremsatte. I den Anledning vil jeg minde om, at paa det Standpunkt stod ogsaa det daværende Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds. Dette Medlem drog i sin Tale, som var særlig rettet imod det Alderdomsforsørgelses-

forsøg, Regeringen havde gjort, netop meget stærkt til Fjels imod, at der ikke var opstillet nogen Sum i Lovforslaget, som de fattige havde Ret til, og imod, at der overhovedet ikke var anerkendt nogen som helst Ret for dem, og han kom til det Resultat, at 100 Kr. om Aaret til et Par gamle Folk vilde være mere værdifuldt for dem, end denne „nødvendige“ Understøttelse, de skulle have i Henhold til § 64, thi, sagde han, vi vide særdeles vel, hvad „nødtørftigt Underhold“ er, naar det skal udbetales af det offentlige Fattigvæsen. Det var hans Opfattelse, og han skildrede nærmere i sin Tale, at han ikke var vis paa, at den nødtørftige Understøttelse vilde strække sig videre end til, hvad der i den allerhøieste Tarvelighed kunde leves af. Han nærede Tvivl om, at det nødtørftige Underhold vilde føre til, at den fattige fik en ordentlig Seng og Varme i Kælleovenen, og naar han, som ikke hørte til dem, der ønskede at mistænkeliggøre de kommunale Myndigheder eller at rette Angreb paa dem, stod paa det Standpunkt med Hensyn til, hvad det nødtørftige eller nødvendige Underhold vil sige, naar det skal gives til fattige, synes jeg, at man bør udtrykke sig noget blidere, end sket er, om de Folk, der mene, at dette Lovforslag er alt for ubestemt affattet og for lidet betryggende fra et filantropisk Standpunkt for de fattige. Denne Mand var jo en af dem, som havde deltaget meget i det kommunale Liv og var meget nøje kendt dermed paa sin Egn ved aarelang Deltagelse, og naar han havde den Opfattelse af det Grundlag, der var givet i Lovforslagets § 64, at det var alt for utilstrækkeligt og alt for lidet betryggende for de fattige, saa synes jeg nok, at selv om man ikke, fordi man ikke finder det rigtigt at tillægge sine Modstanderes Argumenter Vægt, vil bøje sig for, hvad der her er fremkommet, maa man dog, siden disse Angreb ere fremkomne fra Mænd som det tidligere Medlem fra Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds og det tidligere Medlem fra Næstov, der jo stod paa samme Side som den ærede Ordfører, tillægge dette nogen Betydning i dette Spørgsmaal. — I denne Forbindelse skal jeg yderligere bemærke, at det, der synes mig mest betænkeligt ved det hele, er, at Paragraffen ikke indeholder noget om, hvad Folk skulle have, men henstiller ganske i Almindelighed, først at Kommunalbestyrelsen afgør, om en Mand er trængende til Understøttelse, og dernæst, hvad der saa hører til hans og hans Familys nødvendige Underhold. Det, synes jeg, er en Bestemmelse, som i ganske særegen Grad egner sig til i Birteligheden at paatrykke den ydede Understøttelse Fattigunder-